

Sygn. akt. IV Ka 82/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Kilczewska

Sędziowie SSO Alojzy Zawadzki

SSR del do SO Anna Borkowska (spr.)

Protokolant Aneta Malewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2013 r.

sprawy B. M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej

z dnia 16 listopada 2012r. sygn. akt II K 182/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej) na rzecz adwokata J. W. kwotę 619,92 złotych (sześciuset dziewiętnastu i ⁹²/100, w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 82/13

UZASADNIENIE

B. M. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 5 września 2010 r. we W. w (...) (...) przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 88 sztuk kartek trójwymiarowych oraz dwóch linijek trójwymiarowych, o łącznej wartości 1368, 74 zł, czym działał na szkodę Firmy (...), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 20.05.2002 r., sygn. akt II K 1103/01, za czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 242 § 1 k.k. na karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 25.11.2002r., sygn. akt IIK 220/99, za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołowie z 24.03.2003 r., sygn. akt II K 8/02, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego dla

Wrocławia – Krzyków z 02.04.2003 r., sygn. akt IIK 1808/02 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z 13.05.2003r., sygn. akt II K 1132/02 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, połączonych wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 14 stycznia 2005 r., sygn. akt II K 1726/04 na karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 23 lutego 2005 r. do dnia 22 marca 2006 r.

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 5 września 2010 r. we W. w DH (...) przy ul. (...) w trakcie przeprowadzonej interwencji zmuszał funkcjonariuszy policji K. K. oraz M. D. do zaniechania prawnej czynności służbowej w ten sposób, że groził wymienionym zarażeniem wirusem HIV i HCV, szarpał się, wyrwał, próbował samookaleczenia uderzając głową w ścianę i samookaleczenia się szkłem z okularów, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 31.05.2001 r., sygn. akt II K 1073/97, za czyn z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 14 stycznia 2005 r., sygn. akt II K 1726/04, którą odbywał w okresie od 23 lutego 2005 r. do dnia 22 marca 2006 r.

to jest o czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie II znieważał funkcjonariuszy policji K. K. oraz M. D. podczas i w związku z pełnieniem przez wymienionych obowiązków służbowych używając wobec nich słów powszechnie uznawanych za obelżywe, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 31.05.2001 r., sygn. akt II K 1073/97, za czyn z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 14 stycznia 2005 r., sygn. akt II K 1726/04, którą odbywał w okresie od 23 lutego 2005 r. do dnia 22 marca 2006 r.

to jest o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w II Wydziale Karnym wyrokiem z dnia 16 listopada 2012 r. sygn. akt II K 182/11:

I. uznał oskarżonego **B. M.** winnym popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, ustalając, że czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 25 listopada 2002 r. sygn. IIK 220/99 za czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 14 stycznia 2005 r. sygn. IIK 1726/04, którym wymierzono karę łączną 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 23 września 1996 r. do 30 maja 1997 r. oraz od dnia 9 lipca 1997 r. do dnia 16 marca 1998 r. oraz od dnia 23 lutego 2005 r. do 22 marca 2006 r. to jest przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

II. uznał oskarżonego **B. M.** winnym tego, że w dniu 5 września 2010 r. we W. w DH (...) przy ul. (...) w trakcie przeprowadzonej interwencji związanej z zatrzymaniem go zmuszał funkcjonariuszy policji K. K. oraz M. D. do zaniechania przez nich czynności w postaci zatrzymania go w ten sposób, że groził wymienionym zarażeniem wirusem H. i. H., szarpał się oraz znieważał wyżej wymienionych funkcjonariuszy Policji słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyki z dnia 31.05.2001 r., sygn. akt II K 1073/97, za czyny z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 14 stycznia 2005 r., sygn. akt II K 1726/04, którą odbywał w okresie od 23 lutego 2005 r. do dnia 22 marca 2006 r., to jest przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 5 września 2010 r. do 6 września 2010 r.

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. kwotę 1446,48 złotych tytułem udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu

VI. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, w tym od opłaty sądowej obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w zakresie rozstrzygnięcia o karze zawartego w pkt I części dyspozytywnej wyroku, w zakresie rozstrzygnięcia o winie zawartego w pkt II wyroku i w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej zawartego w pkt III części dyspozytywnej wyroku.

Apelujący zarzucił orzeczeniu:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, tj. pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego wyjaśnień oskarżonego złożonych w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia oraz zeznań świadka E. Ś. złożonych w powyższym zakresie, wobec dokonania dowolnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka E. Ś. złożonych w powyższym przedmiocie, a nadto poprzez niezasadne uznanie za wiarygodne w całości zeznań pokrzywdzonych K. K. i M. D., mimo, że całokształt okoliczności sprawy nie daje podstaw do dokonania takiej oceny

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, a polegający na błędnym ustaleniu, że oskarżony B. M. w dniu 5 września 2010 r. we W. w DH (...) przy ul. (...) w trakcie przeprowadzonej interwencji związanej z zatrzymaniem go zmuszał funkcjonariuszy policji K. K. i M. D. do zaniechania przez nich czynności w postaci zatrzymania go w ten sposób, że groził wymienionym zarażeniem wirusem (...)i szarpał się, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie daje podstaw do poczynienia takich ustaleń

III. rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu kar jednostkowych przekraczających stopień zawinienia wobec pominięcia okoliczności, że oskarżony miał tempore criminis ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, na pominięciu przy wymierzaniu kar jednostkowych okoliczności łagodzących w postaci wyrażenia przez oskarżonego żalu, skruchy i przeproszenia, niezasadnym przyjęciu, że brak jest podstaw do wymierzenia kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji i niezasadnym przyjęciu braku podstaw do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności.

Podnosząc przytoczone powyżej zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II części dyspozytywnej wyroku zachowania polegającego na tym, że oskarżony B. M. w trakcie przeprowadzonej interwencji związanej z zatrzymaniem go zmuszał funkcjonariuszy policji K. K. i M. D. do zaniechania przez nich czynności w postaci zatrzymania go w ten sposób, że groził wymienionym zarażeniem wirusem H. i. H. i w konsekwencji zmianę kwalifikacji prawnej czynu poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i wymierzenie za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia

- orzeczenie kary pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej wyroku w dolnych granicach ustawowego zagrożenia
- rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej i wymierzenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji
- warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie. Kontrola odwoławcza przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza argumentów zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, pozwoliła Sądowi Okręgowemu na stwierdzenie, iż zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego nie mogą zostać uznane za słuszne.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób dokładny i prawidłowy, rozważył wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz trafnie przypisał oskarżonemu sprawstwo i winę w zakresie zarzuconych mu czynów. Swoje stanowisko Sąd Rejonowy przekonująco, logicznie i wyczerpująco uzasadnił, nie naruszając przy tym granic swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), ani też zasady *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.). Wnioski Sądu I instancji wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego, zgodnie z dyrektywą prawdy zawartą w art. 2 § 2 k.p.k. i obiektywizmu zawartą w art. 4 k.p.k.

Sąd odwoławczy uznaje za zbędne powielanie argumentów przedstawionych w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji. Wskazać jednakże należy, że zarzuty apelującego co do dokonania przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i dowolnej oceny dowodów są chybione, zaś tezy skarżącego w tym zakresie należy uznać wyłącznie za polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami Sądu I instancji co do sprawstwa i winy oskarżonego. Dokonana przez Sąd odwoławczy analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszego postępowania oraz wyczerpującego i precyzyjnego pisemnego uzasadnienia rozstrzygnięcia w żaden sposób nie pozwala na przypisanie Sądowi Rejonowemu błędów i dowolności w ustalaniu stanu faktycznego, jak również nieprawidłowości przy ocenie poszczególnych dowodów. Należy podkreślić, że Sąd I instancji starannie przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie, wszechstronnie ocenił całość materiału dowodowego oraz prawidłowo ustalił przebieg krytycznego zdarzenia.

Sąd Okręgowy w pełni podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań pokrzywdzonych K. K. i M. D., zaś zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku rozważania dotyczące wiarygodności i obiektywizmu tych relacji zasługują na całkowitą aprobatę. W pełni przekonujące są też argumenty Sądu *meriti* co do przyczyn odmówienia wiarygodności zmiennym i niekonsekwentnym wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom E. Ś.. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów doprowadziła do trafnego przypisania oskarżonemu sprawstwa czynów z art. 278 § 1 kk oraz z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Za chybioną należy uznać podniesioną w apelacji argumentację mającą na celu wykazanie, iż oskarżony nie groził funkcjonariuszom policji zarażeniem wirusem H. i. H. oraz nie szarpał się z nimi w celu skłonienia ich do zaniechania czynności zatrzymania. Relacja z przebiegu interwencji przekazana przez K. K. i M. D., w powiązaniu z treścią zeznań I. P., nie pozwala na inną, niż dokonana przez Sąd Rejonowy, ocenę prawną zachowania oskarżonego.

Brak było również podstaw do uwzględnienia zawartych w apelacji zarzutów dotyczących orzeczenia o karach jednostkowych oraz karze łącznej pozbawienia wolności. Wymierzone wobec oskarżonego kary jednostkowe pozbawienia wolności są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów oraz do stopnia jego zawinienia (jak wynika z opinii biegłych psychiatrów w odniesieniu do zarzutów postawionych w pkt 2 i 3 aktu oskarżenia zdolność oskarżonego do pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona, **lecz nie w stopniu znacznym**). Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący wskazał jakie przesłanki legły u podstaw wymierzenia oskarżonemu kar jednostkowych w wymiarze 10 miesięcy i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na aprobatę Sądu Okręgowego zasługują również podane w pisemnym uzasadnieniu wyroku powody ukształtowania kary łącznej na

zasadzie asperacji. Nadto za w pełni zasadne należy uznać przekonanie Sądu I instancji co do braku podstaw do postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej i tym samym niemożności skorzystania przez niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Jak wynika z danych o karalności oskarżonego (k. 37-40) niniejszy wyrok będzie chronologicznie dwudziestym z kolei orzeczeniem skazującym B. M.. Oskarżony od wielu lat narusza obowiązujący porządek prawny dopuszczając się czynów zabronionych, zaś wcześniejsze orzeczenia skazujące zarówno o charakterze bezwzględny, jak i z warunkowym zawieszeniem wykonania w żaden sposób nie wpłynęły na zmianę postawy oskarżonego. Wprawdzie ostatnie skazanie B. M. nastąpiło wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 19 maja 2009 r. sygn. akt V K 2113/06, jednakże od 2011 r. do dnia rozprawy odwoławczej odbywał on nieprzerwanie karę pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Okręgowego podniesione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku argumenty wskazujące powody orzeczenia wobec oskarżonego kary łącznej o charakterze izolacyjnym są w pełni zasadne. Brak jest bowiem jakiegokolwiek gwarancji tego, że w razie wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oskarżony nie wejdzie ponownie na drogę przestępstwa. Sąd Rejonowy wyczerpująco uzasadnił swoje stanowisko w tej kwestii, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności dotyczących oskarżonego, a ujawnionych w toku postępowania.

Mając na uwadze powyższe argumenty, Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu ustalono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09. (...) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z uwagi na odbywanie przez oskarżonego długoterminowej kary pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy zwolnił B. M. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.